

[Elisabeth Arnold]

at der er visse lidelser, som vil kunne mildnes og vil kunne helbredes hurtigere, hvis man får en god og effektiv psykologhjælp. Det er det ene problem. Og jeg mener, der er taget fat på det i forbindelse med finanslovsaftalen, og det er vi fra De Radikales side meget godt tilfredse med.

Det andet problem er, at de patienter, der skal behandles af psykolog, eller som søger psykologbistand, skal have en garanti for en professionel behandling eller i hvert fald en beskyttelse mod kvaksalveri. Jeg synes, spørgsmålet om patientens beskyttelse, hensynet til patienten, er væsentligt at tage frem her. Jeg synes, det er et uheldigt argument at sige, at det er en indskrænkning af friheden til at udøve erhverv. Det er jo ikke rigtigt. Der er masser af muligheder for at slå sig ned som psykoterapeut og som erhvervsdrivende under andre former uden at være autoriseret. Og så kan kunderne selv, hvis de ser sig ordentlig for, vælge at tage den rigtige professionelle behandling, som de søger.

Det er ikke muligt at nedsætte sig som læge eller som advokat, som statsautoriseret ejendomsmægler eller som statsautoriseret revisor uden at have en eller anden form for autorisation, således at den, der søger den pågældendes professionelle bistand, er klar over, at vedkommende er beskyttet mod det helt vanvittige kvaksalveri og er sikker på at få i hvert fald et minimum af professionel behandling. Det hensyn må vi tage til patienter eller til andre, som kommer og lægger deres liv og helbred og penge i professionelles hænder.

Der er mange titler, der ikke er beskyttet. Direktørtitlen er ikke beskyttet – man kan være direktør for en pølsevogn – man kan kalde sig økonom, og man kan sågar kalde sig politiker; den titel er heller ikke beskyttet. Men jeg synes, at vi i disse tilfælde her, hvor folk kommer og søger hjælp hos professionelle, må give patienterne en sikkerhed for, at man kan forlange et vist professionelt niveau af dem, der behandler dem.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at afvente forsøgsordningen. De to ting skal ses helt adskilt. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at tøve med at skride til autorisation af psykologerne. Der har desværre været tilfælde, hvor folk er blevet meget skidt behandlet og er kommet meget dårligt ud af kontakt med psy-

kologer, som ikke var deres opgave voksen. Derfor er vi glade for, at forslaget nu endelig kommer frem til beslutning.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er også positivt over for, at vi får set på, hvor meget man egentlig skal kunne, og hvad der skal til for at kalde sig psykolog. Når vi mener, at det er nødvendigt at få styr på det, hænger det sammen med, hvor mange steder man bruger psykologer. Dette spørgsmål har vi ikke været så meget inde på i dag, men vi ved, at psykologer bruges i mange sammenhænge, og at deres ord – efter min mening – har alt for stor vægt. Men når man kommer ud for, at en psykolograpport kan få afgørende betydning for mennesker, er det på den anden side også meget væsentligt, at de mennesker, der udarbejder rapporter og kalder sig psykologer og ansættes som psykologer, også har en viden, en uddannelse, som gør dem egnet til det, og at de derefter også kan kræves til regnskab for den rapport og det, de udarbejder.

Det hænger for mig meget nøje sammen, og derfor er jeg meget positiv over for tanken om at finde et grundlag, hvor man fastslår de krav, der skal stilles til psykologer, og så kan man jo diskutere i den kommende tid, om det skal være lige præcis det, der er nævnt i beslutningsforslaget, eller om der skal andre ting med.

De andre spørgsmål, der har været fremme, nemlig hvor ofte de skal bruges, om der skal være sygesikring, og om enhver skal kunne gå til psykolog, mener jeg til gengæld det er nødvendigt at drøfte. Der kunne jo tænkes en ordning, hvor der skete lægehenviisning, efter at lægen havde konstateret, at det foreliggende problem lå uden for hans kompetence, og der kunne også tænkes henviisning til en præst eller andre, som i givne situationer kunne gøre en indsats for at løse det aktuelle problem.

Vi har jo set, at det efter store katastrofer kan være nødvendigt, at tilbudet er der. Ikke sådan at forstå, at det skal være obligatorisk for alle, men tilbudet skal være der, og det skal naturligvis være der uafhængigt af patienternes økonomiske formåen.

På den anden side er jeg også meget modstander af, at alle mennesker render til psykolog og tror, at enhver kan blive helbredt, og at ethvert barn kan få løst sine problemer i sko-